Ч. 269 Пятниця 2 (14) грудня 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Пятьдесять-лїтний ювилей Панованя Найяснїйшого Пана.

На запрошенє бувшого маршалка Долїшної Австриї Є. Ексц. Леопольда бар. Ґуденуса і під єго проводом зібрали ся в недїлю дня 9 с. м. у Видни репрезентанти майже всїх країв австрийских, щоби порадити ся над придуманєм достойного способу обходженя торжества 50-лїтного ювилею Панованя Найясн. Пана. З Галичини були присутні: заступник Маршалка краєвого п. Антін Якса Хамец і посол до Ради державної Давид Абрагамович.

Майже всї участники конференциї забирали голос, при чім показало ся, що панує повна однодушність що-до того, що рідке, патриотичне торжество 50-лїтного ювилею правлїня Найясн. Пана повинно обходити ся в спосіб величавий відповідними манїфестациями. Показало ся дальше, що у всїх краях переважає намірене сповнити при сїй нагодї всїлякого рода дїла гуманїтарні, відповідно до потреб кождого краю, а однакова у всїх краях і виказуюча добре торжественну причину до утвореня сих дїл гуманїтарних назва, причинила би ся до тревалого увіковічненя незвичайного торжества.

В такім закладаню інституций гуманїтарних має проявити ся однодушність поодиноких країв коронних що-до найдостойнїйшого і наміреням Найясн. Пана найбільше відповідаючого способу обходженя зближаючого ся торжества ювилейного. Однодушність та має проявити ся дальше в аналоґічних предложенях, які поодинокі Видїли краєві предложать своїм репрезентациям краєвим, а також в аналоґічнім поступованю їх при предложеню в своїм часї дотичних актів фондацийних Найясн. Панови. Підношена в многих сторін гадка довершеня одного і того самого акту гуманїтарного знайшла загальне симпатичне принятє: однакож при докладнім обговореню тих предложень показало ся, що потреби поодиноких країв коронних на поли інституций гуманїтарних суть так ріжнородні, що обставина та не промавляла би за ґенералїзованєм дотичних фондаций, а спільність треба лиш в тім добачувати, що всї краї коронні в Австриї бажають свому найдорожшому Монарсї віддати почесть при сїй торжественній нагодї і в тій цїли відповідно до потреб кождого з них, приходять з відповідною помочию у жизненних відносинах верствам людности, потребуючим найбільше такої помочи, при чім заразом стверджують способом поважним, що зажиточнїйші верстви числять ся після можности з потребами менше зажиточних кляс людности і старають ся ослабляти остроту пануючої в нашім вїцї справи социяльної.

Вже в виду складу тої конференциї само собою розуміє ся, що не могло тут ходити о звязуючі ухвали, лиш о порозуміне ся що-до того, в який спосіб мають бути пороблені в поодиноких краях коронних кроки приготовляючі до зближаючого ся торжеств

З руских товариств.

Дня 8 грудня відбули ся у Львові загальні збори Товариства „Шкільна Поміч“.

Наради відкрив голова товариства о. Стефанович промовою, в котрій вказав на дїяльність товариства. „Шкільна Поміч“ — говорив він — була основана зараз по отвореню рускої школи вправ і мала задачу підпирати бідну молодїж сеї школи. Цїль була двояка: одна гуманна, щоби дуже бідним дїтям, котрі задля убожества ледво чи були-б користали зі школи, допомогти до якоїсь осьвіти і причинитись до виховання їх на пожиточних членів суспільности, — друга: патріотична, щоб уможливити їм просьвіту, іменно в материнім язицї і в привязаню до свого обряду. Задачу сю сповняло товариство тим, що роздавало бідним дїтям одїж, обув, книжки і прибори шкільні. Слїди дїяльности руских шкіл і нашого товариства вже тепер замітні: значна часть молодїжи з низших верств, виховує ся нинї в рускім дусї. Однак потреби наші стають що раз більшими: бо коли зразу істнувала у Львові лиш одна руска школа (вправ), прибула опісля також школа імени Шашкевича, а в найновійшім часї женьска школа вправ, — через те зросло число запомаганих дїтий, а тим самим і наші видатки. Щоби їх покрити, удавались ми до ріжних інституций (призначуючих певну часть своїх доходів на добродїйні цїли) і збирали вкладки членьскі та добровільні дари. Більші дари одержали ми: з галицкої щадницї 100 зр., від товариства асекурацийного „Днїстер“ 80 зр., з відсотків леґату бл. п. ігумена о. Коссака 40 зр. В виду збільшених потреб буде головною задачею нового видїлу придбати більші фонди як від ріжних інститутів так і через управильненє складаня членьских вкладок. По сїй промові запросив голова о. Евг. Гузара до проводу дальшим нарадам.

З порядку відчитав секретар п. Гриневич справозданє з дїяльности видїлу: виказав по-

---

4)

Покуса.

Образець з галицкого житя.

(Дальше).

Іваньский приїхав нічним поїздом і прийшов пішки зі стациї до Волї, бо о. Горецкий не сподївав ся вже ніяких гостий і не вислав коний на стацию. Не велика се дорога, два чи три кільометри, отже пан Іваньский міг пішки прийти.

Привитавшись з паном директором, що щиро врадував ся з приїзду нового гостя, Іваньский заложив руки на грудях і певний себе дивив ся на гуляючі пари, що перед ним дефілювали. Оглянув всїх і звернув ся до директора з питанєм:

— Панни Манї з Середлїся нема?

— Єсть! Деж она подїла ся? Була ту перед хвилею.

Ждали ще якийсь час, але Маня не приходила. Іваньский задумав ся, а вуйко Дорко злучив в умі появу Іваньского з утечею Манї, замітив, що се мабуть була причина і наслїдок, і зацїкавлений став глядати своячки.

Чого не бувало — панна Маня приглядала ся, як старші гостї при трьох столах грали в карти. Хоч очивидно не розуміла тайн гри, але слухала і окликів грачів і дивила ся на ріжнородне кидане карт та на численє штонами.

Вуйко Дорко зайшов єї тихцем.

— А ти від коли стала до карт цїкава? — спитав єї.

Она, мов дитина, зловлена на злім вчинку, почервонїла.

— Я... я.... — і не знала, що дальше казати.

Вуйко дивив ся зі значучим усьміхом на гру красок на єї личку і байдужно сказав:

— Маємо нового гостя, професора Іваньского.

— То й що з того? — спитала Маня.

— Гм.... що з того? Звістно, нічо.

Зловив ся вуйко! Не знає, що дальше казати. Єму здавало ся, що приніс своячцї гарну новину, вже підозрівав і се і те, а она: „і що з того?“ Коли нічо, то нема що більше й говорити.... Маня дивила ся дальше на грачів.

Та от за вуйком Дорком прийшов небавом і Іваньский, поважний, як на професора пристало.

— Добривечір вам, панно Маню!

— Добривечір.

— Я троха припізнив ся, не міг перед вечером приїхати.

— Дуже добре, що хоч тепер приїхали.

— Але на жаль мушу вже о осьмій рано від'їздити. Можу вас просити до мазура?

Панна Маня пішла танцювати мазура. Вуйко Дорко, що стояв біля них і чув їх розмову, не замітив нї в їх поглядах, нї в словах нїчого незвичайного. Щось троха Маня здавала ся єму як би неспокійна, але більше нїчого. Може оно так справдї лише здавало ся?

Найшов своє пальто, закинув на себе і вийшов на город, бо в хатї було душно і вуйка почала голова болїти. Став ходити стежками та крізь вікна дивити ся на танцї.

Нї, єй Богу, таки то дурна річ танець! — — прийшло єму на думку. — Як сей скаче мазура! Або ось та панна! І то звуть ся цівілїзовані люди!... Ба, Дорку, не можна так судити. А ось і ти гуляв з Манею! Ну, й що з того? Бо здурів на хвилю, а таки танець ідіотична річ.

Мимо такого острого осуду „дурних“ танцїв, котрих ніяка, і найвисша культура не може позбути ся, вуйко Дорко таки від часу до часу заглядав в отворене вікно, щоби подивити ся на танцюючих. Учитель Іваньский танцював уже з иншою панною, а з Манею нескладно гуляв якийсь молодий чоловік. Вуйко звернув увагу на танечника Манї і рішив, що він або гуляти не вміє, або — упив ся.

Маня таки скоро позбулась єго і, замітивши крізь вікно вуйка на городї, вийшла до него, накинувши на себе хустку.

— Як там в хатї горячо! — нарікала.

— Хтож тобі каже гуляти? Я міг би тобі дещо сказати про вартість танцїв.

— На приклад, що?

— Е! нічо, от нїсенїтниця!

дрібно, в який спосіб запомагав виділ бідну молодїж; що урядив враз з учителями і учительками дотичних шкіл коляду для школи женьскої і для школи імени Шашкевича; що удав ся до кравєвої Ради шкільної о увзглядненє обох руских шкіл вправ при безплатнім роздаваню учебників шкільних; вкінци піднїс, що задля неправильного вплинаня вкладок рішено висилати до львівских членів курсора (як се практикуєсь у всїх польских товариствах у Львові), відповідні відозви і поквітованя вже видруковані а новий виділ має то лише ввести в житє.

Касиєр п. Врецьона здав справу зі стану каси. Зелїзний фонд складає ся з леґату бл. п. ігумена крехівского о. Косака в сумі 1000 зр. і з книжки уділової Торговлї в сумі 10 зр. дарованої о. деканом Гуллою з Борщева. Біжучий маєток творили вкладки і дари. Всїх доходів було 750 зр. 12 кр., розходів 708 зр. 82 кр., отже остало ся 41 зр. 80 кр. З виданих гроший куплено 55 бунд і плащів, 74 пар чобіт і черевиків, 87 штук одїня для хлопців; 27 зр. 94 кр. видано на убранє дївчат, 52 зр. 84 кр. на коляди, а 120 зр. 76 кр. на книжки і прибори шкільні.

Збір приняв се справозданє і ухвалив ще окрему подяку для більших добродіїв і поданє дарів їх до прилюдної відомости. Ними були: Є. Ексц. Впреосьв. Митрополит Сильвестер 10 зр., о. Редкевич зі Львова 46 зр. (зі складки), др. Крижанівский зі Львова 22 зр. 50 кр. (з пушки), пос. Барвіньский 20 зр., тов. „Просьвіта“ 15 зр., о. Ваньо зі Львова 13 зр. (зі складки), о. Іриней Яворский з Бучача 12 зр., „Народний Дім“, тов. ім. Шевченка, о. Юзичиньский Йосиф з Боринич, др. Клим. Сарницкий зі Львова по 10 зр., др. Федак зі Львова 8 зр., ч. Родина Хойнацких зі Львова 7 зр. 9 кр., др. Кость Левицкий 6 зр. — вкінци о. Дудкевич з Рудна, Іван Ясеницкий управит. лїсовий, др. Ортиньский з Жидачева, Клюб руских жінок, рад. Теофіль Бережницкий, Інститут Ставропигійский, др. Щасний Сельский, др. Лев Павенцкий, панї Диметова, о. Теофіль Обушкевич з Олїфанту, дирекция „Нар. Торговлї“, о. Мих. Форись з Гологір, книгарня Ставропигійска (з пушки) і кравець Димитрий Ковальский зі Львова по 5 зр.

По сім приступлено до вибору нового виділу і до него увійшли: оо. Стефанович і Гузар, пп. учителї Врецьона, Ґамота і учителька панї Литиньска, а яко заступники о. Ваньо і п. Гриневич. До контрольної комісиї вибрано пп. Хойнацкого і Левицкого.

В дальшій дискусиї ухвалено на внесенє о. Ваня: поручити особливій опіцї виділу школу ім. Шашкевича. Дальше рішено старатись о збільшенє зелїзного фонду через приєднуванє нових добродіїв. Вкінци виражено подяку п. Врецьонї за довголїтнє совістне веденє каси.

Зараз по загальнім зборі уконституував ся новий виділ, вибираючи головою о. Стефановича, заступником голови о. Гузара, касієром п. Врецьону, секретарем п. Гриневича, а бібліотекарем о. Ваня.

Перегляд політичний.

Ферії парляментарні з причини надходячого Різдва розпічнуть ся аж в половинї слїдуючого тиждня, мабуть в середу.

На вчерашнім засїданю Палати послів ухвалено закон о зелїзницях льокальних в третім читаню а відтак вела ся дебата над законом карним, котрий передискутовано аж до §. 62 включно. При §. 41 домагав ся пос. Пацак, щоби той уступ, в котрім єсть бесїда о утратї шляхотства, випустити. Внесенє єго упало. Пос. Кайцль поставив інтерпеляцию, для чого при виборі підкомітету для реформи виборчої поминено опозицию. Президент Палати відповів, що залагодженє сеї інтерпеляциї лежить по за кругом єго компетенциї.

Старочехи виступають знову чим раз більше на поле житя політичного. В недїлю відбули ся збори староческого клюбу, на котрих явив ся також: Ріґер. Др. Матуш поставив внесенє, щоби подати до сойму петицию з жаданем, щоби сойм приступив до ревізиї соймової ординациї виборчої на засадах: 1) щоби право виборче розширити на ті кляси, котрі єго доси не мають; 2) щоби вибори були так зорґанізовані, аби всї круги людности були відповідно репрезентовані; 3) щоби округи виборчі були для обох народів справедливо поділені; 4) щоби до сойму вибирано безпосередно і щоби сойм висилав своїх делеґатів до Ради державної.

„Ґражданін“ і „Моск. Ведом.“ доносять згідно, що варшавский ґен.-ґубернатор Гурко подав ся до димісиї з причини недуги і що на єго місце прийде ґр. Шувалов, амбасадор в Берлинї. З Варшави доносять, що димісия Гурка там вже наспіла.

З весною будемо мати нову війну, сим разом на далекім полудневім всходї, межи Франциєю а Мадаґаскаром. Француский повномочник виповів Гавасам війну дня 8 с. м. Француска армія відплине до Мадаґаскару найпізнїйше в марті, щоби вже в цьвітни станути на сім острові і розпочати похід просто на столицю краю Антанаріво.

Новинки.

Львів дня 13 грудня.

— **Доповняючий вибір** шістьох членів Ради пов. в Стрию з громад сельских відбуде ся дня 21 сїчня сл. року.

— **Запомоги для бурс.** З суми 4000 зр., призначеної Соймом на запомоги для бурс, роздав Виділ краєвий такі запомоги: в Бережанах польскій бурсї 300, а рускій 100 зр.; польскій бурсї в Ярославі 250 зр.; польскій в Коломиї 200 зр.; в Перемишли польскій бурсї 300, а рускій 250 зр.; в Станиславові польскій бурсї 200 зр. і рускій 200 зр.; в Тернополи польскій 450 зр., а рускій 200 зр.; в Тарнові 300, в Вадовицях 300, у Львові бурсї ім. сьв. Миколая 300 зр.; в Бродах християньскій бурсї 150 зр.

— **В справі збираня мельодий** народних пісень видав комітет, зложений з поважних осіб знатоків, відозву, в котрій стверджує конечну потребу зібраня народних мельодий, поки ще під впливом теперішної культури не щезли. До комітету належать: О. Остап Нижанковский. Ф. Ко-

---

— Не був би такий великий гріх, як би вуйко сказав раз нісенїтницю.

— Я грішу так нераз, Маню.

— Ну, то не кажи. От сїдаймо собі ту на лавочцї. Як боз пахне! Розповідж менї дещо.... я так втомила ся!

— Не знаю, що тобі розповісти? Байку, як дитинї?

— Говори байку, все одно. Волю байку, як ті компlименти, котрих я наслухала ся тепер від мого запитого дансера. Аж млістно менї від них.

— Ти волїла би гіркі слова?

— Як коли, то й гіркі слова солодші сиропу. Спробуй, на приклад, сказати менї яке гірке слово, але таке, як полин.

— Яке-ж би.... гм? Але ти не прогнїваєш ся?

— Нї.

— То я тобі скажу: Пора би тобі, Маню, вийти замуж....

— Може за того запитого ідіота, з котрим я тепер танцювала, бо випадало.

— Ай! Яка-ж бо ти — обрушив ся вуйко.

— Нї, Дорку, я тобі тепер поважно скажу: Знаєш, я гроший богато не маю, але жити все таки маю з чого. Атже я семинарию учительску скінчила, а що посади не брала, то тому, бо родичі не хотїли. В крайній потребі прошу о посаду — і вже, а за першого-лучшого вітрогона замуж не вийду. Сам же кажеш, що житє не шутка, трудне.... То треба знати, з ким жити.

— Добре кажеш, Маню.

— Я вже кількох відпалила.

— Може то ризиковна річ так перебирати?

— А ще більше ризиковна: виходити за леда-кого, за нелюба.

— Гм.... і то розумно сказано. Але чи вільно тебе спитати? Чей ти на дорозї житя стрітила когось такого, що припав тобі до вподоби? Може я за богато жадаю від тебе, то я цофаю питанє.

— Яка гарна ніч, вуйку! Які пахощі! Чуєш, як соловій в лїсї лящить?

Вуйко чув соловія, але чув і тихий сьміх в словах Манї. Як би місяць сьвітив був яснїйше, то вуйко може був би замітив усьміх і на устах Манї.

— А справдї гарна ніч! — відповів, зрозумівши слова Манї так, що у неї єсть свої тайни, котрих і вуйко не повинен знати. Однак не міг також здержатись від усьміху.

Невинні слова вуйка так розвеселили своячку, що она в голос засьміяла ся.

— Гарна ніч, гарна ніч! А ти мене о що питав? Не вдавай, вуйку, що тебе можна обдурити!

— Я не цїкавий на твої тайни.

— Які в мене тайни? Питаєш ся, хто менї припав до вподоби? То я тобі щиро скажу: Ти менї подобав ся!

— Ну, Маню, я тобі не закажу жартувати.

— Я не жартую.

— Добре, добре. Отже я.... а ще хто?

— Сказати тобі?

— Як хочеш.

— Отже скажу: також Іваньский. Ти знаєш єго добре?

— Знаю.

— Такий поважний, очитаний.... Торік підчас вакаций був у нас в Середлїсю, — там учитель єго свояк. Бував у нас — що ми нераз нарозмавляли ся! Мимо того він дуже несьмілий....

— То все гаразд! — поквапив ся вуйко. — Супленти то нарід до женитьби дуже скорий, звичайно ідеалїсти фільозофи! Я єго спитаю ся....

— Вуйцю — настрашила ся панна Маня — прошу тебе, не кажи єму нїчого. Вуйцю, мій золотий! На що-ж я була така щира перед тобою?!

— Будь спокійна, Маню. Коли не хочеш, я єму не скажу. Але цїкаво менї, що тобі подобають ся самі такі поважні, тихі.... То звичайно дуже скучні люди.

— Що-ж я тому винна? — оправдувала ся скоро панна Маня, а в голосї єї ще тремтїла обава, щоби вуйко не сказав чого Іваньскому. — Я таких люблю, як ти, як він....

— Як я також? — спитав недовірчивий Дорко. — Се теория, моя панно.

— Яка теория? Чому не маю сказати по щирости? Коли панна має відвагу сказати мужчинї: „Я тебе не хочу, забирай ся!“, то тим радше повинна мати відвагу сказати єму добре слово.

— І се теория. Ану скажи Іваньскому таке „добре“ слово!

— Годї, нема такого звичаю, бо нема щирости. Мене висьміяли би. Впрочім залежить се ще від того, чи я єму подобаю ся, а того я не бачу. Він для всїх однаковий, осторожний....

— Чому-ж ти зі мною така щира?

— Бо з тобою можна говорити. Ти такий добрий вуйко!

— Який по правдї я тобі вуйко? — спитав Дорко. — Хиба такий: дїд бабі вуйко, а она єму тїтка?

— То на кождий випадок свояк; всї вуйком кличуть тебе, то і я. А з тобою щиро говорити можна, бо ти розумний чоловік.

Вуйко мав незвичайну охоту поставити своячцї одно дуже щире питанє і вже завчасу постановив собі приняти спокійно або прихильну або відмовну відповідь, але в сам час здержав ся, а навіть розсердив ся, що єму подібні „дурницї“ приходять ще до голови. Отже сидів мовчки та дивив ся, як повний місяць висів понад темною стїною лїса на синім небі. Панна Маня зірвала галузку бозу, що

Весса, Д. Січиньский, Др. Ів. Франко, О. Роздольский, М. Павлик, Б. Лепкий, С. Яричевский, Ср. Калитовский. Они поставили собі задачу видавати систематично мельодиї народні в періодичних випусках під заг. „Руско-україньскі народні мельодиї". Видавництво буде ведене в той спосіб, що кождий випуск чи том становити буде для себе окрему цілість, а містити буде, для уникненя монотонности, пісні ріжних категорий (історичні, гайдамацкі, вояцкі, побутові, любовні, обрядові, жартобливі і и.). Щоби видане було о скілько можна повне й докладне і щоби обнимало при кождій мельодиї як найбільше число доступних нам варіянтів, звертає ся комітет з просьбою до дорогих наших земляків, іменно до тих, котрі посідають збірники народних мельодий, або котрі хоч-би кілька пісень (т. є. мельодий з текстами) у уст народу записали, щоби зволили свої рукописи надіслати як найскорше комітетови до рук о. О. Нижанковского (у Львові, ул. Городецка ч. 33 а.). Хто не знає записувати мельодий, нехай удасть ся при нагоді до сьвідучих, або й до комітету на випадок пробуваня у Львові. Близші дані що до-до ціни першого тому будуть подані пізнійше.

— **Читальня „Просьвіти" в Надвірній** складає сим щиру подяку чесному п. Михайлови Комарницкому, предприємцеви мулярів з Лежайска за щедрий дар в сумі 13 зр., котрий він в часі свого побуту в Надвірній на цілі Читальні жертвував. — Виділ Читальні „Просьвіти" в Надвірній.

— **Львівска полїция** зловила пятьох злодиїв, котрі обкрадали лише кавалерскі мешканя і то під ніч, коли кавалерів нема звичайно дома. Також зловлено двох инших специялістів, що займали малих школярів на дорозі, затягали у браму котрої-будь каменицї і там з них знимали одежу або черевики.

— **Електричний трамвай** у Львові сягає вже на Личаківскій улици аж по школу ім. Зиморовича і по цвинтар личаківский.

— **Нещасні пригоди.** В Решові позбавив себе житя Іван Чардаш, гузар з решівского полку гузарів. Положив ся на шини і льокомотива переїхала его. Причиною самоубійства мала бути нещасна любов. — В Зеленій гусятиньского повіта з весїля утїкла Парашка Музика і десь пропала, або пішла у Росию. Мала 40 лїт і була придурковата. — В Бялій решівского повіта засипала земля одного селянина, що копав глину.— В Черемхові коломийского повіта Стефан Ільків наливав нафту до лямпи, нафта вибухла і обляла его трилїтного синка, що стояв біля него. Синок попарив ся так, що на другий день помер.

— **Огнї.** В Бачини старомiского повіта для 29 падолиста с. р. погоріли Михайло, Василь і Іван Бачиньскі, а кромі них ще Микола Созаньский і Тереса Пукшин. Шкода виносить 4327 зр. Всї були до половини обезпечені. — В Смухові в жидачівскім повіті погорів Тадей Пачесняк. Шкода виносить 1000 зр., а була обезпечена на 300 зр. — В тім самім селї дня 26 м. м. згоріло сїм загород, вартости 5400 зр. Здає ся, що Федь Микетин підпалив свою лиху хату, щ би дістати високу асекурацию, хоч то ему мабуть не вдасть ся. — В Підлїсках великих коло Львова згоріло пять загород селяньских, вартости 3335 зр. Огонь був мабуть підложений. — В Ямници станіславівского повіта згорів млин Івана Коха. Шкода 4500 зр. була обезпечена на 3635 зр. — В Надорожні товмацкого повіта згоріла на приходстві стайня о. Миколая Голинатого; була обезпечена на 1710 зр. — В Ричках равского повіта мабуть Андрух Білах підпалив Луця Лудинка, через що сей господар стратив 500 зр. — В Берегах самбірского пов. згоріло пять загород обезпечених на 2583 зр. Шкода виносить 1200 зр. Огонь був мабуть нарочно підложений, щоби відобрати високу асекурацию.

— **На розвагу.** Ми дістаємо богато дописий від наших вип. читачів, особливо селян, в котрих они хотять ужити впливу часописи на моральність по селах. Описують они нам такі драстичні факти, що їх ніяк не можна публично оголошувати, і вірять, що як яку неморальну особу „пустить ся в казети" (звичайно такого звороту уживають), то се поправить еї. Так отже нехотячи дізнаємо ся про ріжні тайни родинні по селах, котрі будь що-будь не сьвідчать гарно о декотрих селах. Нїгде нема звичаю, щоби такі тайни родинні витягати на верх та розповідати людям, хоч би они були і правдиві; отже і ми не можемо сего звичаю нарушити і таких дописий поміщувати. Нехай о моральність дбають самі родичі, дочок за нелюбів не видають, синів з богачками не женять, длятого лиш, що они богачки, нехай самі добрий приклад дають і сором мають, а неморальности не буде. Які собі батько і мати дїти виховують, такими они й будуть. Розумний чоловік стерпить всякі немилі випадки і буде старати ся поправити їх, а не доливати оливи до огню.

— **В захристиї костела** в Єленю хшанівского повіта склала ся дня 4 с. м. підчас богослуженя незвичайна пригода. Був там Франц Лаговский, гірник з копальні угля в Яворжні. В відповідній хвили, як у нас з моздірів стріляють, так він хотів стріляти дінамітними патронами. Отже в захристиї костела запалив льонти двох дінамітних патронів і хотів їх викинути за вікно, щоби там вистрілили. Один набій перелетів через вікно і там стрілив, а другий відбив ся о крати в вікні і впав назад до захристиї. Тоді Лаговский вхопив і вже хотів викинути через вікно, коли нараз набій вистрілив і увірвав ему цілу долоню. Більшої шкоди не було. Цікаво було би знати, звідки Лаговский мав динамітні патрони.

— **Смерть піяка.** З Козьови коло Сколього пишуть нам: „В селї Козьовій найшли в рові дня 11 грудня 1894 замерзлого чоловіка. Витягнули, дивлять ся, а то тутешний господар Матій Мелень, один з непоправних піяків. Коли в ночи вертав з почестного до дому, впав в рів і замерз, бо не мав сили видобутись і стати на ноги. По смерти держав руку праву піднесену в гору, як би хотів сказати: „Не йдіть такою дорогою, як я, бо далеко не зайдете". За житя пропив великий маєток, а жена з сиротами зістала в однїй хатї.

— **Про розбійничий напад** доносять з Перемишляньщини. В ночи з неділї на понедїлок (між 2 і 3 грудня) напали якісь злочинці на фільварок Станимир, котрий має в посесиї п. Арцишевский від п. Тхуржницкого. Злочинці були вже виломили вікно, коли посесор учув лоскіт, схопив стрільбу і сполошив напастників. Кілька годин потім дав п. Арцишевский знати до жандармерії в Куровичах. Прибув зараз комендант жандармериї і разом з п. Арцишевским дійшли за слїдом по сьвіжім снїгу аж до мешканя жида, посесора млина, котрого брат торгував кіньми і вже не перший раз відсиджує кару за крадіж. Напастники надїяли ся найти на фільварку гроші, бо в охрестности знали, що на руки п. Арцишевского зложили в неділю другі посесори 2000 зр. чиншу.

цвив понад лавочкою і також задумала ся. З дому долітав в город гамір весїльний і грімкий звук баса разом з тоненькими звуками флета і скрипок, а недалеко в лїсї сьпівав голосний соловій. На дворі вже днїло.

— Як гарно! — вирвалось слово в уст Мані:

— Що? — спитав задуманий вуйко.

— Нїч. Ти не бачиш?

Вуйко хоч дивив ся на місяць понад лїсом, та мабуть не бачив его за думками.

— Бачу — відповів — та чи не холодно тобі? От вітрець тягне.

— Нї, не холодно.

— Ходи-ходи до хати, ще перестудиш ся.

Обоє пішли до хати.

Памятаючи слова Мані про Іваньского, вуйко Дорко став тепер пильно вважати на его поступки і замітив, що хоч він справді дипльоматично обходив ся зі всїми, але з Манею таки від часу до часу розмавляв довший час. Она-ж, мов би від него навчила ся бути вдержаною і не забувати нещирих звичаїв, також не дала по собі пізнати, що зачислила его до вибраних.

Вуйко покинув небавом свою обсервацию, бо видалась ему нічим не інтересна, але таки при нагоді спитав Іваньского, котрі панни ему подобались. Він вичислив спокійно кілька, а між ними й Маню. Вуйко не був з того мудрий.

Чим далї нападала его утома. Непривичаєний не спати цілу ніч, прибитий троха вином, порохом та димом хатним і гамором весїльним, сїв собі на софі там, де гості грали в карти, і вже трохи-трохи не задрімав. Став таким лїнивим, що его вже не обходили нї танцї, нї своячка, нї учитель. Зміркувавши, що не мав розумної причини томити ся дальше, пішов у шпихлїр спати. Сонце вже зійшло і в хатї погашено непотрібні сьвітла. Молодїж гуляла завзято дальше, а тимчасом вуйко спав кріпким сном.

Коли збудив ся і глянув на годинник побачив, що вже була одинайцята година рано. Коло него на застеленій соломі спало кілька инших мужчин, з котрих один храпів на цілий шпихлїр. Се храпанє не дало панови директорови полежати ще хвилину, він встав, обмив ся, убрав ся і вийшов із шпихлїра. Ясне сонце осліпило его так, що він аж заслонив обі очи, причім завважав, що пекли его. Голова була троха тяжка і цїле тїло було лїниве. От тобі приємности невиспаної ночи! — подумав собі, та коли пригадав собі Маню, рішив, що будь-що-будь бавив ся на весїлю добре. Лише розмова з нею і танцї і весїлє здавались ему такими далекими, мов би були не тому кілька годин, але що найменче кілька тижднів.

Більша частина гостий уже від'їхала, а хто остав ся, той спав, кромі невтомимої панї Горецкої і слуг, що варили обід для останних ся гостий. Іваньский також уже від'їхав. Вуйко Дорко поговорив троха з панею Горецкою, а від так пішов на прохід в ліс. Підчас обіду панна Маня були блїда і невесела, та нарікала, що не мала часу добре виспати ся. Вуйко Дорко чув мов би якийсь сором перед нею, та не важив ся вже розмавляти так, як підчас одушевленя весїльного. Пригадував собі декотрі свої гадки з розмови з Манею і називав їх просто наївними, за що сердив ся на себе.

По полудни намавляли его, щоби остав ся ще на цїлу добу, але він відповідав коротко: „Годї, робота жде!" і зібрав ся до від'їзду. На від'їзднім попрощав ся з Манею майже холодно. Подали собі руки, она усьміхнула ся, вуйко мимоволї усьміхнув ся також, хоч не розумів, що має означати еї усьміх, і від'їхав. Аж на поли за селом почув свою одинокість і якусь близше неозначену тугу. Задуманий і мовчаливий приїхав гнеть на стацию.

(Дальше буде).

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 13 грудня. На нинїшнім засїданю буде підкомітет комісиї для реформи виборчої займати ся питанем що-до формального поступованя; меритоpичні наради розпічнуть ся аж по сьвятах.

Петербург 13 грудня. Цар і царица наміряють з початком нового року оглянути важнїйші провінциї держави і розпічнуть подорож від Варшави, де єсть проектована довша гостина.

Льондон 13 грудня. В Плімавс заявив льорд Росбері, що правительство думає обмежити права палати панів о стілько, щоби она не могла паралїжувати ухвал палати послів.

Білград 13 грудня. В процесї Цебінача старають ся всї обжаловані товариші Цебінача доказувати, що він був платним аґентом провокацийним.

— **У Львові** виходять ті лїтературні часописи і вістники: **Зоря**, ілюстроване письмо лїтературно-наукове, 72 аркушів друку на рік, коштує 6 зр. у Львові, ул. Академична ч. 8. — **Дзвінок**, ілюстроване письмо для науки і забави руских дїтий і молодежи; 36 аркушів друку 5 зр. у Львові ул. Чарнецкого ч. 26. — **Правда**, місячник політики, науки і письменьства, около 60 арк. друку, 5 зр. у Львові ул. Академічна ч. 8. — **Житє і Слово**, вістник лїтератури історії і фольклору; 60 аркушів друку 5, зр. у Львові, ул. Глубока ч. 7.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

Днїстер

Товариство взаїмних обезпечень
у Львові, улиця Валова ч. 11,

перше і одиноке руске товариство асекурацийне, **припоручене Всеч. Духовеньству і всім в рним Впреосв. Митроп. і Преосв. Еп. Ординаріятами всїх трех Епархий**, принимає обезпеченя від шкід огневих під найкористнїйшими условями і можливо найнизшою оплатою.

Шкоди **викликують ся і виплачують ся сейчас** по пожарі.

Зголошеня о удїленє **аґенциї** в місцевостях, где нема аґентів „Днїстра“, принимають ся. 20

ЗНАМЕНИТА КНИЖКА
для
науки печеня
ПРАЗНИЧНИХ ТІСТ
вийшла в печати в рускім язицї і містить:

Найлучші приписи на струцлї масляні, парені, пісні, з молоком, з міґдалорою масою і др.

Мазурки і пляцки як: Незрівнаний оріховий Пляцок марципановий, Мазурки і р.

Десерові тїста, Медівники, Медівнички, Люкри, Розличні тїста до кави, чаю і шоколяди.
Наука для господинь печеня вамешаного хлїба.

Дуже добрий спосіб смаженя пампушків.

Цїна 70 кр.

По надісланю переказом почтовим 76 кр. заладоджує ся посилку franco. 96

Народна Друкарня
В. МАНЕЦКОГО
Львів, ул. Коперника ч. 7.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує і спродає

всякі ефекти і монети

по курсі деннім найдокладнїйшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацію поручає:

4½% листи гіпотечні	4% пожичку пропінаційну галицку
5% листи гіпотечні преміовані	5% „ „ буковиньску
5% листи гіпотечні без премиї	4½% пожичку угорскої желїзної дороги державної
4½% листи Тов. кредитового земс.	4½% пожичку пропінаційну угорску
4½% листи Банку краєвого	
4½% пожичку краєву галицку	

4% угорскі Облигациї индемнізаційні,
котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купує і продає **по цїнах найкористнїйших.**

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймає від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цїнні, як також купони за готівку, без всїлякої провізиї, а противно замісцев лишень за відтрученєм коштів.

До ефектів, у котрих вичерпали ся купони, доставляє нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 40

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з внї ґальванїчно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зелїза.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні уряджения купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилає ся катальоґи.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.